

държави би дала най-силен тласък за създаването на една балканска конфедерация, или дори на една балканска федеративна държава. Тази ще бъде, според нас, и последната фаза в развитието на македонския въпрос. Едно присъединяване на Македония към България, дори ако това би се извършило със съгласието на великите сили и това на останалите балкански държави, не би донесло едно окончателно разрешение на македонския въпрос. Този въпрос би продължавал да представлява един постоянен тормоз за мирното и спокойно развитие на България, какъвто тормоз представлява и днес за нас и за Сърбия, а в скоро време ще започне да представлява и за Гърция; защото идеята за една независима или най-малко автономна, но целокупна Македония не е една случайна идея, рожба на политически авантюристи, и не от вчера и днес датира тя. От десетки години тази идея се е развивала и крепнала в съзнанието на македонското население, като единствено отговаряща на особеното положение, което тази област заема, както поради своето географско положение на област, граничаща с три от балканските държави: България, Сърбия и Гърция, тъй и поради голямата разнородност на нейното население, състоящо се от българи, турци, сърби, гърци, куцовласи и др., от които никои поотделно не съставляват едно повсеместно подавяващо мнозинство на населението. Идеята, прочее, за една автономна Македония е твърде стара. Дълго време — до 1912 г. тя изразяваше официалната политика на цар Фердинанда и на българските правителства; нейното осъществяване преследваше по-рано и Вътрешната македоно-одринска революционна организация и днес същата тази идея издига много по-високо от преди македонското ре-